தமிழறிஞர் முதலியார்

"பாஸ்கர்"

சிவகாமி பப்ளிஷிங் ஹவுஸ்
ஸ்ரீவைகுண்டம்.

தமிழறிஞர் முதலியார்

"உங்களுக்கு அந்தப் பாட்டு ஞாபகத்தில் இருக்கிறதா?"

"எந்தப் பாட்டு?"

"என்ன? சுந்தர காண்டத்தில் அனுமன் சீதையிடம் கணையாழியைக் கொடுத்ததும், அவள் அடைந்த நிலையை வருணிக்கும் பாட்டு"

"ஓ! அதுவா!

'வாங்கினள்; முலைக்குவையில் வைத்தனள்; சிரத்தால்
தாங்கினள்; மலர்க்கண்மிசைஒற்றினள்; தடந்தோள்
வீங்கினள்; மெலிந்தனள்; குளிர்ந்தனள்; வெதுப்பொடு
ஏங்கினள்; உயிர்த்தனள்; இதென்னதெனலாமே.'

என்ற பாட்டுத்தானே!

"ஆமாம். அந்தப் பாட்டுத்தான்! அந்தப் பாட்டுத்தான்! சரியாக நான் நினைத்த பாட்டையே சொல்லிவிட்டீர்களே! சபாஷ்" (அளவிறந்த உத்சாகம் உள்ளத்தில் தோன்றியதை முகம் காட்டிற்று)

"ஆம். அது நல்ல பாட்டுத்தான்; கம்பன் பாட்டில் எது தான் நல்ல பாட்டில்லை?"

"அப்படியா! அந்தப் பாட்டின் விசேடம் என்ன என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? தெரிந்தால் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்"

[இது ஏதடா வம்பாக முடிந்தது]

"எனக்கு அப்படி விசேடமாக ஒன்றும் தெரியவில்லை. தாங்களே கொஞ்சம் சொல்லுங்கள். நான் கேட்டுத்தெரிந்து கொள்கிறேன்"

"அப்படியானுல் கேளுங்கள். இமயமலையின் உயர்ந்த சிகரத்தைக்காண, ஒரு கூட்டம் புறப் படுகின்றது. அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாய், அதற்குமுன் பல தடவை அச்சிகரத்தைக் கண்ட ஒருவன் அவர்களை அழைத்துச் செல்கிறுன். எல்லோரும் செல்லக்கூடிய ஒரு எல்லைவரை அக் கூட்டத்தை அவன் கூட்டிச்சென்று விடுகிறுன். அந்த எல்லைக்கு அப்புறம் அக்கூட்டத்தார் அவனைத் தொடர்ந்து போவதற்கு இயலவில்லை. ஆனுல் வழிகாட்டியாக வந்தவனே, ஒரே தாவில் தாவி, சிகரத்தின் உச்சிக்குப் போய் விடுகிறுன். 'இதுதான் உயர்ந்த சிகரம்' என்று கைகளை அகல விரித்துக் காட்டுகிறுன். அவன் அச்சிகரத் திற்குத் தாவிப்போன முறையையும், அவன் அங்கு நின்று கொண்டு கைகளை விரித்துக் காட்டு கின்ற நிலையையும் பார்த்து, சிகரத்தின் உச்சியைக் காணச் சென்றவர்கள் அப்படியே அதிசயித்து நிற்கிறுர்கள்.

'இதே போலத்தான்' கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பரும் வாசகர்களாகிய நம்மையெல்லாம் தம் முடன் இழுத்துச் செல்கிறுர். சிறையிருந்த செல்வியான சீதை தன் நாயகன் அனுப்பிய கணையாழியைப் பெற்றவுடனே, அடைந்த இன் பத்தை நம்மால் எவ்வளவுதூரம் அனுபவிக்க முடியுமோ, அவ்வளவையும் அனுபவிக்கும்படி செய்துவிட்டு, நாம் அவரைப்பின் தொடரமுடி யாதிருக்கிற அந்த நிலையில் சீதை அடைந்த அத்தி யந்த இன்பத்தைத்தாம் உணர்ந்து, அது உணரக் கூடியதேயன்றி, உரைக்கக்கூடியதன்று என் பதைப் புலப்படுத்த **"இதென்னதெனலாமே"**

என்று கூறித்தமது கவிதா சக்தியின் சிகரத்திற்குத் தாவி விடுகிறுர். நாமெல்லாம் அவருடைய கவித்திறனைக் கண்டு அப்படியே ஆச்சரியப்படுவதைத்தவிர, வேறு செயலில்லாதவர்களாக இருக்கிறேம். தெரிந்ததா இப்போது 'இதென்ன தெனலாமே' என்று கம்பன் பாடியதின் அர்த்தம்.

"ஆமாம். ரொம்ப அற்புதமாய்த் தானிருக்கிறது"

இவ்வளவும், திரு. வெள்ளக்கால் முதலியாரவர்களுக்கும், எனக்கும் பல வருஷங்களுக்கு முன் நடந்த ஒரு சம்பாஷணை. இந்த சம்பாஷணையைப் படிப்பதில்,ஒரு ரஸமும் இருக்காது. இந்த நிகழ்ச்சியையும், பேச்சையும் சினிமாவாகப் படம்பிடித்திருந்தால்,முதலியாரவர்களைப் பலர் நன்கு தெரிந்திருக்கலாம். ஆனுல், சம்பாஷணை சினிமா ஸ்டுடியோவில் நடக்கவில்லையே. வெள்ளக்காலில் ஒரு வாய்க்கால் கரையிலே, ஒரு அழகிய தென்னந்தோப்பின் பக்கம் அல்லவா நடந்தது. அந்தப் பேச்சைக் கேட்கும் பாக்கியம் எனக்குமட்டுந்தானே கிடைத்தது.

1936-ம் வருஷம் கிறிஸ்துமஸ் விடுமுறையில் நான் சில நாட்கள் வெள்ளக்கால் முதலியார் அவர்கள் வீட்டில் தங்கினேன். காலை 6 அல்லது 6-30 மணியிருக்கும். அப்போதுதான் நான் படுக்கையைவிட்டு எழுந்து வெளியே கொஞ்சம் உலாவிவரப் புறப்பட்டேன். முதலியார் அவர்களோ, காலை நாலு மணிக்கே படுக்கையை விட்டு எழுந்திருப்பவர்கள். 5 மணிக்குள் காலைக் கடன்கள், சாப்பாடு எல்லாம் முடிந்துவிடும். 5 மணி முதல் 6-30 மணி வரை ஊருக்கு வெளியே 'வாக்கிங்'. 'வாக்கிங்' என்ருல் அரை மைல் ஒரு

மைல் அல்ல; குறைந்தது மூன்று மைல். முதலியார் அவர்கள் 'வாக்' முடிந்து திரும்புகிற நேரமும், நான் 'வாக்' புறப்படுகிற நேரமும் சரியாயிருந்தது. இடைவழியில் சந்தித்தோம் இருவரும். அப்போதுதான் இவ்வளவு பேச்சும்.

என்ன உத்சாகம்! என்ன துள்ளல்! என்ன குதிப்பு! இமயமலை ஏறுபவர்களுக்கு வழி காட்டியாகப் போகும் வழிகாட்டி, (Guide) தான் தான் என்றல்லவா தன்னைப் பாவித்துக்கொண்டார்கள். வாய்க்கால் கரையானாலும், மலையேறுகிற பாவனைதான் பேச்சு முழுவதும். இமயமலை ஏறுவதற்கு இவர்கள் வழிகாட்டியாக அமையாவிட்டாலும், கம்பன் கவிதா சிகரத்திற்கு நம்மையெல்லாம் கூட்டிச்செல்வதற்கு இவர்களைவிடச் சிறந்த ஒரு வழிகாட்டி உண்டா? என்றெல்லாம் நினைத்தேன். ஐந்து வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. ஆனாலும் அந்தப்பேச்சை நினைத்தால் அவர்களது **உடல் உறுதி, தளராத ஊக்கம், உத்சாகமான உள்ளம், கம்பன் பக்தி, தமிழ் வெறி** – எல்லாம் இப்போதும் என் கண்முன்னே வந்துவிடுகின்றன.

இவ்வளவும் யாரைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன் என்று நினைக்கிறீர்கள் எண்பத்தி நான்கு ஆண்டுகள் நிறைந்த நமது **தமிழ்ப் பெரும்புலவர் வெள்ளக்கால், ராவ்சாகிப் சுப்பிரமணிய முதலியா**ரவர்களைப் பற்றித்தான் நான் சொன்ன இவ்வளவு விஷயங்களையும் **கவி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையவர்கள்,**

"எண்பதாண்டான இளைஞனே! இன்னமுதின்
பண் பெலாங் காட்டுதமிழ்ப் பாவலனே! -நண்பனே
வெள்ளக் காற் செல்வனே! வேள் சுப்பிரமணிய
வள்ளலே வாழ்க மகிழ்ந்து!"

என்ற வெண்பாவில் எவ்வளவு எளிதாகச் சொல்லிவிடுகிறார்கள்!

2

நூறு ஆண்டு வாழ்வது எப்படி? என்பது ஒரு பெரிய பிரச்னை. இதற்கு என் பதில் "தமிழ்ப் படிப்பது" என்பதுதான். "என்ன ஐயா! தமிழ் படித்தால் நூறு ஆண்டு வாழ முடியுமா? இது என்ன நடக்கிற காரியமா, ஐயா!" என்று பலர் சந்தேகிக்கலாம். **டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்** அவர்களையும், **வெள்ளக்கால் முதலியார்** அவர்களையும் பார்த்தவர்களுக்கு – ஏன்? - கேள்விப் பட்டவர்களுக்குக்கூட இந்தச் சந்தேகம் எழ வேண்டிய அவசியமே யிருக்காதே! இருவருக்கும் வயது எண்பது ஆண்டுக்குமேல் என்பது உலகம் அறிந்ததுதானே! இருவருஞ் செய்த தமிழ்ப் பணியைத் தமிழர்கள் மட்டுமா தெரிந்துகொண் டிருக்கிறார்கள். தமிழ் படித்தால், தமிழ்த் தாய்க்கு சேவை செய்தால், இவர்களைப் போல் சேவை செய்யவேண்டும் என்றுமட்டுங் கங்கணம் கட்டிக் கொள்ளுங்கள். அப்படியே செய்யவும் செய்யுங் கள், அதன் பின் நீங்கள் நூறு ஆண்டு வாழா விட்டால் என்னைக் கேளுங்கள்.

பழைய நகைகளான **சிலப்பதிகாரம், மணி மேகலை, சிந்தாமணி** முதலியவைகளைப் புதுப் பித்து தமிழ்த் தாய்க்கு அணிவித்து, அவள் அழகைப் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள் டாக்டர் ஐயர் அவர்கள். முதலியார் அவர்களோ, தமிழன்னைக்கு இந்தப் பழைய காலத்துக் கர்நாடக நகைகள் மட்டும் போதாது, புது அணிகளாலும் அவள் அலங்கரிக்கப்பட வேண்டும் என்று

நினைத்தார்கள். அவர்கள் செய்து அணிவித்த அணிகள்தான் **சுவர்க்கநீக்கம், அநலிகைவெண்பா, கோம்பி விருத்தம்** முதலியன. இரு பெருங் கிழவரது சேவையையும், தமிழ் மக்கள் போற்றக் கடமைப்பட்டவர்களே.

3

முதலியார் அவர்கள் தொண்டைமண்டல வேளாளர் வகுப்பிலே, ஒரு உயர்ந்தகுடும்பத்திலே பிறந்தவர்கள். திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் பிரபல மான தளவாய் முதலியார் அவர்கள் குடும்பத் திலும், ஆறை அழகப்ப முதலியார் குடும்பத்திலும் சம்பந்தம் செய்துகொண்டவர்கள். இளமை யிலேயே, இவர்களுக்குத் தமிழார்வம் ஏற்பட்டு விட்டது. இவர்கள் உள்ளத்தில் தமிழ்க் காதலே ஊட்டியவன், தளவாய் அரண்மனையில் வேலே செய்து வந்த **முத்துசாமி பிள்ளை** என்ற வேலே யாள் தான். அவனுக்கோ இரண்டு கண்ணுந் தெரியாது. ஆனல் கதை சொல்லுவதிலோ சமர்த்தன். அவன் வேலே ஒய்ந்திருக்கும் நேர மெல்லாம், நமது முதலியார் அவர்களுக்கு, பாரதம் இராமயணம், ஸ்காந்தம், திருவிளையாடற்புராணம் முதலிய கதைகள் சொல்வதிலே கழியும். அவன் தான் இவர்களுடைய தமிழ்ப் பயிர்ச்சிக்கு மூலகுரு. இவர்கள்தான் அவனது பிரதம சிஷ்யர். இப்படிக் குருட்டுக் குரு காட்டிய வழியிலே நடந்த முதலி யாரவர்கள் நல்ல இளைஞராக இருக்கும் போது, திருநெல்வேலி தெற்குப் புதுத்தெரு சவுக்கைப் புலவர்களின் பழக்கம் கிடைத்தது. சவுக்கையை அழகு செய்த **வள்ளல் முத்துசாமி பிள்ளை யவர் களும், கவிஞர் அழகிய சொக்கநாதபிள்ளை, நெல்லே யப்பன் கவிராயர், வேம்பத்தூர் பிச்சுவையர்,**

முகவூர்கந்தசாமிக்கவிராயர், அருணுசலக்கவிராயர் சின்னிகுளம் அண்ணுமலை ரெட்டியார் முதலியவர்களும் இவர்களுக்குத் தோழர்கள் ஆனுர்கள். கேட்பானேன்! சிலேடையும், யமகமும், திரிபுமாகத் தமிழ்ப் பாட்டுக்களை கொட்டுக் கொட்டென்று கொட்டித்தள்ளி விட்டார்கள். **நெல்லைச் சிலேடை வெண்பா** எல்லாம், இந்தத் தமிழ்ப் பண்ணையில் உருவாக்கப்பட்டதுதான். (ஒரே ஒரு ரகஸ்யம், தப்பித்தவறி முதலியார் அவர்களிடம் போய் சிலேடை, யமகம், திரிபுகளில் என்ன இருக்கிறது? எல்லாம் சர்க்கஸ் வித்தைதானே! உண்மையான கவிதை அங்கு உண்டா என்று கேட்டு வைக்காதீர்கள். உடனே அவர்களுக்கு, உங்கள் பேரில் பழியான கோபம் வந்துவிடும். முஷ்டி யுத்தத் திற்குக்கூட வந்துவிடுவார்கள். உங்கள் அபிப் பிராயத்தை உங்களுடனேயே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.)

4

முதலியார் அவர்கள் ஆங்கிலங்கற்ற தமிழர் திருநெல்வேலி இந்து கலாசாலையிலும், சென்னை கிறிஸ்தவக் கலாசாலையிலும் படித்தார்கள் **டாக்டர் மில்லர்**போன்ற பேராசிரியர்களிடம் தான் படிக்க நேர்ந்த பாக்கியத்தை இன்றும் நினைத்து, நினைத்து உருகுகிறுர்கள். சென்னை விவசாயக் கலாசாலையிலும், பம்பாய் 'வெட்டினரி' கலாசாலையிலும் படித்து உயர்ந்த பட்டங்களைப் பெற்றிருக்கிறுர்கள். கால்நடை மருத்துவ இலாக்காவில் ஆரம்பத்தில் மாதம் ரூபாய் ஐம்பதே சம்பளமுள்ள ஸ்டாக் இன்ஸ்பெக்டர் வேலையில் தாக்கலாகி, பின்னுல் உண்மையான உழைப்பினுலும்,

உயர்வானவேலைத் திறமையினாலும், ரூ. 800- சம்பளம் உள்ள டிப்டி கூப்பிரண்டு ஆகி, பிறகு (பென்ஷன்) பெற்றுக்கொண்டவர்கள். ஆனால் செல்வம், அதிகாரம் முதலியன சேர்ந்தவுடனே பிறமொழிகளை உயர்த்திப்பேசி, 'தமிழில் என்ன ஐயா இருக்கிறது?' என்று தாய்மொழியைப் புறக் கணிக்கும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல ஆங்கிலக் கல்வியறிவால் தமிழர்களுக்கு ஏதாவது உதவிசெய்ய முடியுமா? என்றுதான் பலகாலும் சிந்தித்தார்கள். அந்தச் சிந்தனையின் பலன்தான் **மில்டன்** எழுதிய **சுவர்க்க நீக்கத்தின்** மொழி பெயர்ப்பு, **கோம்பி விருத்தம்** முதலிய நூல்கள் மில்டனது காவியம் ஒரு பெரிய கடினமான கருங்கற்பாறை என்று ஆங்கிலப் புலவர்களே சொல்லுவார்கள். ஒரு ஆசிரியர் பிரஞ்சு பாஷை யில் அதை மொழிபெயர்க்க ஆரம்பித்து அப்படியே திணறிப்போய் விட்டாராம் முதலியார் அவர்களோ இந்தக் கருங்கற் பாறையையே உடைத்து, அதில் தமிழ்ப்பாட்டின் சுனையைக்கண்டு விட்டார்கள். அந்தச் சுனை நீரை உண்டு, அதனுடைய புதிய ருசியைக்கண்டு தான் டாக்டர் **G. U. போப்** முதலிய அறிஞர்கள் திகைக்கிறார்கள்.

5

முதலியார் அவர்களின் தமிழ்க் கவிப் புலமை யின் சிகரத்தைக்காண விரும்புவர்களுக்கு சுவர்க்க நீக்கமும் நெல்லைச் சிலேடை வெண்பாவும் உதவி செய்யாது. அவர்களுடைய கவி ஹிருதயம் முழு வதையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் **அகலிகை வெண்பா**வைத்தான் பார்க்கவேண்டும். இந்திரனால் வஞ்சித்து, கற்பழிக்கப்பட்ட காரிகை

அகலிகை, கௌதமரால் கல்லாய்ப் போகுமாறு சபிக்கப்படுகிருள். "ஐயோ இந்தச் சாபம் இடுவதில்தான் எவ்வளவு கருணை காட்டிவிட்டார் என் கணவர்" என்று கனிவுடன் சாபத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் அகலிகையை,

'எம்பெருமான் பேருள் தான் என் என் கேன்! தாங்கவொணுத்
துன்புறுவேன் யான் உணர்வு துன்னின் என்று-துன்புணராக்
கல்லாக என்று கருணை வெள்ளத்து ஆழ்த்தினள் என்
பொல்லாத குற்றம் பொறுத்து".

என்ற முதலியார் அவர்கள் பாட்டில் நாம் நேருக்கு நேராகச் சந்திக்கிரும். அவளிடம் கொஞ்சம் இரக்கமும் காண்பிக்கிரும்.

முதலியாரவர்கள் உத்தியோக முறையில் பல ஊர்களில் முகாம் செய்ததும், அங்கு படுக்க வசதிக்காக 'கியாம்பு'க்கட்டில்கள்செய்ததெல்லாம் பெரிய கதை. ஒரு கட்டில் செய்வார்கள். அது கொஞ்சம் தொய்யும். உடனே அதை விறைப்பாகவே இருக்கும்படி செய்ய என்ன என்ன மாறுதல் செய்யவேண்டும் என்றெல்லாம் யோசனை. இந்த யோசனையின் முடிவு, வேறு விதமாக வேறு கட்டிலைச் செய்வது. இப்படி ஒன்றைவிட ஒன்று நல்லமாதிரியாக அமையும்படி கட்டில்கள் கட்டுவது என்பதில் எல்லாம் இவர்களுக்கு ஒரு தனி உத்சாகம். இப்படிக் கட்டிய கட்டில்கள்தான் இவர்களிடம் நிற்குமா? அது ஏது? ஒரு ஊரிலே முகாம். கூடவே முகாம் செய்வார் ஒரு தாசில்தார். இவர்கள் கட்டிலில் ஒரு நாள் இரவு படுத்துப் பார்ப்பார். விடிந்ததும், "சார், முதலியார்வாள்! - ரொம்ப நன்ருகச் செய்திருக்கிறீர்களே! எந்த ஊர்வேலை!" என்று

கேட்பார் தாசில்தார். அவ்வளவுதான். கட்டில் அவர் கியாம்புச் சாமான்களுடன் புறப்பட்டு விடும். இப்படியே எத்தனை எத்தனை கட்டில்கள் எத்தனை நண்பர்களுக்கு இனும் கொடுத்திருக் கிறார்கள் என்றால் அதற்கு முதலியார் அவர் களிடம் இன்று கணக்கில்லை. ஆனால் எல்லா வற்றிற்கும் மேலாகத்தான் அகலிகைக்குக்கூட ஒரு கல்லாகிய கட்டிலை ஆக்கிக்கொடுத்து, அவளை அதில் அமைதியுடன் தூங்கும்படி செய்து இருக்கிறார்களே!

6

இவற்றையெல்லாம் விட அவர்கள் தமிழர் களுக்கும், அதிலும் என்போன்ற தமிழ் மாணவர் களுக்கும் செய்துள்ள ஒரு பெரிய உபகாரம் என்றும் மறக்க முடியாதது. தமிழர்கள் பொக்கிஷம், தமிழ் மொழியின் பெருமையை உலகறியச்செய்யும் ஒரு காவியம். உலக மகா இலக்கியத்தில் ஒன்றாக வைத்து, எண்ணப்பட வேண்டிய ஒரு நூல், **கம்பராமாயணம்**. கம்ப ராமாயணம் என்றாலே தமிழ்மாணவர்களுக்கு ஒரு பெரிய பயம், "எத்தனை ஆயிரம் பாட்டு, ஐயா! பாட்டுக்களாவது படித்தால் லேசாக அர்த்தமாகக் கூடியதாகவா இருக்கிறது. இதைப் படிப்பது என்பதெல்லாம் நமக்குச் சாத்தியமா?" என் றெல்லாம் மலைத்தார்கள் தமிழ் மாணவர்கள். இவர்களுடைய மலைப்பை யெல்லாம் போக்கி "நண்பர்களே! கம்ப ராமாயணத்தின் அளவைக் கண்டாவது அல்லது, புத்தகம் அச்சடித் திருக்கும் ரீதியைக் கண்டாவது நீங்கள் மிரண்டு போகவேண்டாம். நான் பொறுக்கித் தரும்

பாக்களை மட்டும் படியுங்கள். வேண்டுமானால் நான் சொல்லும் உரையையும் கேளுங்கள். கம்பனை அனுபவிக்க முடிகிறதா, இல்லையா பாருங்கள்'' என்று அபயப்பிரதானம் கொடுத்தவர்கள் நமது முதலியாரவர்கள். அவர்களது **கம்பராமாயண சாரம்** அப்படியே பருகத்தக்கது, பருகிப் பருகிக் களிக்கத்தக்கது. இதுவரை ஐந்து காண்டங்களே அச்சாகியிருக்கிறது. ஆறாவது காண்டமாகிய யுத்த காண்டத்தின் சாரத்தை இந்த எண்பத்திநான்காவது வயதிலே வடித்து எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நூல்தான் அவர்கள் புகழை இவ்வுலகமுள்ளளவும் நிலை நிறுத்தும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

வடநாடிருந்து தென்னாடுவந்த குறுமுனிவன் என்று முன் தென் தமிழை இயம்பி இசை கொண்டான்'. அந்த முனிவன் ஸ்தானத்தில் இன்று தமிழர்களிடையே இருப்பவர்கள்முதலியா ரவர்கள்தான். இக்குறு முனியைக் காண விரும்பு பவர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை. தென்னிந்திய ரயில்வேயில், **பாவூர் சத்திரம் ஸ்டேஷனுக்கு** ஒரு டிக்கட்டு வாங்குங்கள். அந்த ஸ்டேஷனிலுள்ள வண்டிக்காரர்களிடம் வெள்ளக்கால் **'பட்டணத்து ஐயா'** வீட்டுக்குப் போகவேண்டும் என்று சொல்லுங்கள். அவ்வளவுதான் வண்டிக்காரர்கள் உங்களை அல்லாக்காய் தூக்கிக் கொண்டுபோய் முதலியாரவர்கள் முன்னிலையில் இருத்திவிடுவார்கள். பின்னால் நடக்கும் தமிழ் விருந்தில் (ஏன்! வயிற்று விருந்திலுந்தான்) என்னை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

1278

Printed at the
Sivagami Printing Press,
Srivaikuntam.

